

Quomodo
Æscula-
pius ex o-
vo anseri-
no sit na-
tus.

atramq. illi valeret. Imò adaptatà ori fistulà, per hanc aliquando vt à capite
vox ederetur, procurabat.

Postea *Ouum anserinum* excavatum, & in hoc recentissimum *Serpentis* factum
concludens, oclufumq. ad non ita dudum excavata templi fundamenta, no-
cte quadam sepeliit. Manè furibundo similis, & veluti à *Cybele* Deorum ma-
trè afflatus, nudusq. eò concurrir, & totam civitatem permouit, dixitq. pro-
concione, *Æsculapium* Deum, suo aduentu civitatem illam beaurum. Qua-
rè postulans phialam, vnà cum aqua lutoq; piscando ouum illud hausit, in quo
Deum suum condiderat: quo rupto *Serpentulum* populo viuum ostendit, digi-
tis suis eundem obuolutum. Omnes alta tum Deum voce consalutantes, feli-
cem illam, ac terq; quaterq; beatam civitatem dicitarunt.

Hic iterum iocose *Lucianus*, *Æsculapium bis natum dixit, cum semel duntaxat
nascantur homines. Atq. non ex coronide per Iouem, id est cornicula (nam id matris
nomen fertur) neq. ex cornice, verum ex anseris progenitum.* Et quid multis? cum
civitas intra paucos dies aduenis esset plenissima, *Alexander Pellaum* suum *Dra-
conem*, qui maximus, pulcherrimusq. erat, totum collo circumdedit, caudam
foras solum prominere sinens, sub alis caput cicuris bestie obditum reconde-
bat, Linteaceum verò illud, humanoq. simile factitium *Draconis* caput, altera
in amictus parte dextrimè contextum ostendebat. Nec fucus à populo atro-
nito, tumultuanteq; in loco non satis capaci, nec admodum lucido, facili ani-
maduerrebat. Stupefacti autem inde omnes magis fuerunt, quod viderent
tam pusillum *Serpentulum*, pauculos intra dies, in tam immanis magnitudinis
tractabilem, placidum ac mansuetum *Serpentem* creuisse. Hac arte præsti-
giator, effectus est *vates Æsculapij*, (qui Deus *Glycon* ab eo vocabatur) & vo-
ta omnium excepit, & pro *Glycone* suo, secretò hunc in adytis consulere simu-
lans, responsa rult fraude vtens mirabili, qua obsignatas chartulas, in quibus
vota inscripta offerebantur, aperuit, legit, iterumq. absq. laesione vlla obsigna-
uit. Denique merces erat *conicuiq. responso præstituta*, inquit *Lucianus*, *nempè dra-
chma cum obolis duobus.* Ne verò exiguum aut pusillum quis hunc questum
fuisse existimet, ait in annos singulos ad septuaginta, aut octuaginta millia
redijisse, vtque adeo audis, & insatiabilibus hominibus, vt singuli supra de-
cem, aut quindecim rogationes traderent.

Præstigia
Æsculapii
capit.

Luerum
hunc varis
ex respo-
sis pro Æscu-
lapii redi-
dit.

Causa cur
auctor ali-
quand sic
logior fue-
rit.

Nestri Ser-
pentes ci-
cures & in
noxij v. de-
tur esse si-
miles Dra-
conibus
Æsculapij.

Hæc omnia longiusculo nonnihil sermone protrahere volui, vt tum *Macro-
bio* fidem facerem, vaticinijs quoq. celebrem olim *Æsculapium* fuisse, tum quòd
Anguis ille, à *Plinio* dictus, *Æsculapio* sacer, etiam *Draco* vocatus fuerit, com-
probarè. *Lucianus* certè, vt laude summa dignissimus est, quòd fictitios *Echni-
corum* suorum Deos, falsè risit, egregiè & faceret semper perstrinxit, ita culpà ac
scelere non caret, quòd *Christianis*, quos hoc in dialogo impios non rarò dicit,
in. pissimus ipse potiùs, infensissimus hostis fuerit. Apparet ex hoc præterea *Lu-
ciani* scripto, *Serpentes* illos, siue *Dracones Pellaos*, *Romanis* nostris anguib; beni-
gnis, & innoxij, qui vt dixi, hic *Ceruoni* appellatur, non ab similes forsitàn fuisse.
Nam & nostræ *Romane* faminæ quedà, hos sæpe in sinu, aliqui in lecto fouent,
plurimi etiam eorum carnibus, non aliter, ac si *anguille* essent, vescuntur, ter-
tium tamen quid sapere, mihi attestati sunt, qui aliquoties hos esitarunt.

Recor-

Recordor probè mihi puero in patria mea narratum esse sæpissimè, de *ser-
pentibus* quibusdam domesticis, qui cum rusticorum infantibus multoties in
cunis reperti, cum his panem lacti intricum etiam, ex eadem communi patina
comederint, nec hos vnquam offenderint, domosq. illas valde reputatas ab in-
colis fortunatas fuisse, in quibus hi *serpentes* oberrauerint. Hoc idem fermè,
apud *Clauum Magnum* lib. 2. cap. 30. hic verbis postea legi: *Sunt etiam domesti-
ci serpentes, vt penates in Aquilonis extrema plaga reputati, qui lacte vaccino, vel oui-
no nutriti, cum infantibus sub cœlis ludunt, & plerunque in cunis vt fidi custodes
dormire videntur: quos ledere pro piaculo existimatur. Sed hi ritus reliquia sunt vete-
rum superstitionum, omnino suscepta catholica fide interdicti.* Habet igitur hic pla-
cidus *serpens*, nescio quid cum *Æsculapio* commune, cum vbique honoretur,
& apud barbaros quoque, gentesq. dilicissimas, veluti sacer genius quidam
religiôsè, imò superstitiosè, colatur.

Huiusmo-
di serpentes
etiam in
regionibus
frigidijs re-
periuntur.

Si quis adhuc plura de *Dracone Æsculapij*, & huius templo, olim *Roma* in *In-
sula Tyberina*, vbi nunc *S. Bartholomæo* ædes sacræ sunt, condito, scire percipit,
is doctis. *Quintilius* nostri *Q. Serenum* consulat propediem lucem aspecturum,
quando *Pœta* huius, & *Medici* vtilissimi præmium explicat, in quo *Serenus*,
Pœtarum more, *Æsculapium* inuocat his versibus:

Tuq. potens artis, reduces qui tradere vitas
Nostri, atque in celum manes reuocare sepultos,
Qui colis *Ægeum*, qui *Pergama*, quique *Epidaurum*.
Qui quondam placidi rector sub pelle *Draconis*,
Tarpeias arces, atque incluta templa petisti,
Depellens tetros præsentis numine morbos,
Huc ades: & quicquid cupido mihi sæpe roganti
Firma sit, cunctum teneris expone papyris.

Hactenus ex profanis scriptoribus deduximus, *Draconis* vocem non proprio
semper, stricto, veròq. suo significato acceptam venire: sed latiore nonnun-
quam liberalioreq. sensu serpentem quemlibet denotare. Imò quidlibet, licet
animal haud fit, quod in gyros saltem, & volumina contorquetur, significa-
re. Sic idem *Seneca* lib. 3. *Naturalium questionum*, *Dracones* dicit, vasa quædam
in thermis, & canales, per quos aqua calefieri solet, à forma serpentina ita voca-
tatos. *Facere solemus*, inquit, *Dracones & miliaria, & complures formas in quibus
aere tenui fistulas struimus per decliue circumdastas: vt sæpe eundem ignem ambiens
aqua, per tantum fluat spatij, quantum efficiendo calori sat est.* Quinimò in *Cœli*
firmamento, stellarum congeriem quædam, quòd contorti funis instar, hæ
posituram obtineant, *Draconem* maiores nostri appellarunt. Legat, cui placet,
Higij pœticon *astronomicum*, reperietq. veteres scriptum reliquisse: *Draconem*
hunc cælestem, inter duos *Arctos* collocatù, aurea mala *Hesperidum* custodijisse,
& ab *Hercule* interfectum, à *Iunone* inter sidera collocatum. Ab alijs verò confi-
ctum ita fuisse, hunc *Draconem* à gigantibus *Mineræ* obiectum esse, cum hæc eos op-
pugnaret, *Mineræ* verò arreptum *Draconem* contortum ad sidera iecisse, & ad
ipsam axem cæli fixisse, itaq. adhuc etiam implicato corpore videri, vt nuper ad *sidera
perlatum*. Tempus monet vt genericà quoque notatione in *Sacra pagina*,

Vvintile-
rius plura
de draco-
ne Æscula-
pij in suo
Serenò ha-
bet.

Draco etiã
res inani-
matus si-
gnat.

De his *Se-
neca*.

Veteres et-
iã ad stel-
las draco-
nem appli-
carunt.

Y y

Dra-

Ex sacra-
Scriptura
quod pa-
ret Draconem
generice
sumi.
Virga Aaron
conuer-
sa in ser-
penticum.

Ioanes Bu-
flamacinus
quomodo
hunc sacrae
Scripturae
locum ex-
plicet.

Cōsidera-
tur sacrae
Scripturae
explicatio
a Bustam-
tino facta.

Hac reser-
vatur ex ip-
sis Scriptu-
rae verbis.

Ratio ad-
ducitur.

Draconis
nomen ali-
quando est
genericum
in sacris Bi-
blijs.

Draconis nomen acceptum esse, demonstramus. Et *Exodi* quidem septimo capi-
tulo, ut Deus induratum cor *Pharaonis*, per seruos suos *Moysem* & *Aaron* miracu-
lorum igne, & efficaciam emolliret, haec facta & scripta legimus. *Dixit Dominus*
ad Moysem & Aaron: Cum dixerit vobis Pharaon, ostendite signa: dices ad Aaron:
Tolle Virgam tuam & projice eam coram Pharaone, ac vertetur in colubrum. Ingressi
itaque Moyse & Aaron ad Pharaonem, fecerunt sicut praeceperat Dominus. Tuliq.
Aaron virgam coram Pharaone & seruis eius, quae versa est in colubrum. Vocavit au-
tem Pharaon sapientes & maleficos, & fecerunt etiam ipsi per incantationes Aegyptias
& arcana quaedam similiter. Proieceruntq. singuli virgas suas quae versa sunt in
Dracones. Et deuoravit virga Aaron virgas eorum.

Ioanes Bustamantinus Medicus *Hispanus* vt doctissimus, ita sacrarum litera-
rum peritissimus, lib. 4. de *Reptilibus Sacrae Scripturae*, hoc modo praecedentia ver-
ba explicat. Virgam *Aaron*, in verum *Colubrum* conuersam fuisse, *Colubrum* in-
quam, sic proprie dictum, postea in veram virgam, vel numeralem vnā, vel spe-
cie vnā rediisse. Virgas verò maleficorum, in *Dracones* specificè quidem voca-
tos tales, apparentes tamen, mentitos atque fictitios commutatas fuisse. Propte-
rea sacrum textum habere, quod malefici illi, per incantationes fecerint *simi-*
liter, quasi dicere velit, non verè ac realiter, sed similitudine quādam ab illis
Dracones productos, (quod in *Colubro* re ipsa, Dei operā tamen, *Aaron* praestite-
rat) existitisse, atque deuoratos fuisse.

Addit idem *Bustamantinus*, cū *Dracones* sint vasti corporis, & debilis venen-
Coluber verò paruus quidem, sed potentissimae virulentiae serpens, *Diabolo* longè
factu facilius fuisse, molem cumulare indigestam, & grandem, virium tamen
expertem, quae in *Draconibus* est, quāam dynamini producere efficacem, quā *Co-*
lubri praepollent. Atque huc alterum veluti miraculum accessisse, quod paruus
Coluber magnos deglutire *Dracones* potuerit.

Puto ergo per *Colubrum* hic ego, & per *Dracones* non determinata haec ani-
malia, ab alijs omnibus *Serpentibus* distincta intelligi; verum tam *Draconum*,
quāam *Colubri* voces in latissima *Serpentum* significatione accepta fuisse. Quod
vel ex sequentibus septimi capituli huius verbis conicio, & elicio. Cum
enim hoc miraculo minimè permotus *Pharaon* esset, iussit Deus, vt *Aaron*
adhuc aliud ederet, hoc est percutiendo flumen, cum illa eadem virga sua,
aquas omnes, quae in tota *Aegypto* essent, in sanguinem verteret, quod &
ipsum subssecutum est. Verba sacri textus sic habent: *Dixit autem Dominus*
ad Moysem: Ingrauatum est cor Pharaonis, non vult dimittere populum. Vade ad
eum manò: ecce egredietur ad aquas & stabis in occursum eius, super ripam fluminis
& virgam quae conuersa est in Draconem, tolles in manu tua &c. Viden? vt hic de
eadem virga illa sermo est, de qua superius paulò Scriptura memorabat, quod
conuersa esset in *Colubrum*, iam in *Draconem* & non in *Colubrum* mutata fuisse,
affirmatur. Pro vno igitur, eodemque *Serpente* sacrae literae, hoc in loco
saltem, *Colubrum* & *Draconem* habuerunt. Et quid ni hoc ita fuerit? Cum
de vna, eademq. virga loquantur, quā *Aaron* in digito Dei, miracula illa patrā-
rat. Consequens igitur fuerit, ex *sacris* etiam *Biblijs* patere, aliquando *Draconis*
nomē a quoocè & genericè (quod hic probare instituimus) sumi, & maleficorum
Draco.

Dracones, nō ad legitimos *Dracones* referēdos esse, sed pro cōmuni *Serpentis* gene-
re acceptos fuisse. Qualis autē is *Serpens* fuerit, hoc ignorare me libenter fateor.
De *colubro* idem dicendum iudico, vocem huius quoque esse largae, & genericae
significationis, vt mox demonstrabimus. Videtur etiā ad literā *Yacra* *Pagine* pro-
bari posse, eiusdē speciei *Serpentis* illos fuisse, quos *magi* in medium produxerūt,
cum illo, quem *Aaron* *Pharaoni* commutationis gratiā ex commutata sua virga
ostendit, licet diuersi nominibus in primo textu appellentur. Scriptū enim est,
quod *malefici* fecerint *similiter*, hoc est similis, talisq. figurē, vt ego opinor, *Serpentes*
exhibuerint, qualis ille *Aaronis* fuerat. Ne videretur *Pharaoni* suo, in vi & ener-
gia miraculorum inferioris fuisse, quā *Aaron* erat, vnde *Pharaon* etiam cor
similia credens miracula, magis magisq. aduersus Deum exacerbatum, & indu-
ratum remansit.

Nunc quod promissi exequar, docendo nimirum *Colubri* vocabulum non rā-
rò pro quouis *Serpente* à multis authoribus accipi, vt quando *Iuuenalis Sat. 6.* ait.

Dic qua Tisiphone, quibus exagitare colubris?
Et *Virgilius lib. 7. Aeneid.* vbi iustificam *Alecto* furiam describit.

Tam seua facies, tot pullulat aera colubris.
Hanc *Iuno* adijt, postquam

Flectere non posset superos, Acheronta mouebat.
Et aduersus *Aeneae* surgentem meliorem fortunam, atque conubia cum *Latini*
filia ineunda, commouit, cum sciret *furiam* quoque

Hanc posse vnanimis armare in praelia fratres.
Imperauitq. vt *Serpentem* iniiceret in sinum *Amatae*, futurae *Socrus Aeneae* discor-
diam inde domus procuratura, & futurum filiae huius cum *Aenea* matrimo-
nium dissolutura. Hunc autem *Serpentem* nihil pensi *Poeta* habuit, vt modò *Co-*
lubrum, modò *Anguem*, modò *Viperam* elegantissimus versibus hūc appellarit:

Exin Gorgoneis Alecto infecta venenis,
Principio Latium, & Laurentis tecta tyranni
Celsa petit, taciturnq. obsidet limen Amatae,
Quam super aduentu Teucurum, Turniq. hymenaeis,
Feminee ardentem, curaeq. itaq. coquebant.
Huic Dea caeruleis vnum de crinibus anguem
Coniicit, inq. sinum praecordia ad intima subdit.
Quo furibunda domum monstro permisceat omnem.
Ille inter vestes & laeua corpora lapsus
Voluitur, attractu nullo, saltiq. furentem,
Viperam inspirans animam, fit tortile collo
Aurum ingens coluber, fit longa tania vitte:
Imbecitq. comas, & membris lubricus errat.

Nam quid reuera sit ipsissimus *Coluber*, quem aliqui *aquaticum anguem*; alij
terrestrem serpentem mala gramina pastum, alij paruum, alij ingentem, alij breuē,
alij longum dicunt, adhuc sub grauissimis authoribus pendet, quam decide-
re, vt difficile, sic neque mei nunc fori est. Quare diuinare non possam, qualem
Serpentem *Ambrosius Pareus* indicare voluerit lib. 20. cap. 23. quando remedia

Idē dicen-
di de co-
lubro.

Malefice-
iudē spe-
ciet ser-
tem produ-
xille vide-
tur quem
Aaron.

Loezantho-
rum quod
Coluber
pro quibus
serpente ca-
piatur.

Iuno insti-
gat furiam
Alecto ad-
uersus Ae-
neam.

Virgilius
eundē ser-
pētem vo-
cat, vt per-
anguem &
colubrum.

Non satis
collat quis
sic verus
coluber.

Ambrosius
Pareus an-
tidora ad-
uersus co-
lubrum de-
scribit.

Hic olim
ipsum fer-
ne aduer-
sus Vipera
venenū
sus erat.

Quis verus
Draco sit
indagatur.

Draconis
vox nullis
linguis cō-
munit, res
dubia est.

Aristotelis
Draco cū
Aquila dicit
fidet.

Huius pu-
gnæ delicia
pū.

Aristotelis
Draco par-
tus sic o-
portet.

Alij autho-
res hūc ma-
gū faciūt.

Nam Dra-
co cū ele-
phante pu-
gnat.

theriacalia adhibuit salubria, coquo euidam, quem *Coluber* momorderat, inter
teropes *lupulos* legentem. Gavius tamen non parum fui, eandem parem, ac ge-
minam proflus medelam, huic à *Pareo* doctissimo suppeditatam, quam olim
ego inestor mēo, (de quo superius in primo *serpente*) à *vipera* commorso, appli-
cueram. Videri poteram, omnia à *Pareo* mutuatus, cuius tamen eo tempo-
re non em nec auditione acceperam, nedū quod ipsius libros etiam legissem. Ex
quo simul clarescit, sa penumero vnum idemq. inuentum à differentibus per-
sonis, tempore diuerso, & distantissimis locis propalari posse. Posteaquam igitur
sufficenter nobis tam sacri, quam prophani codices suffragati sunt, *Draconis* vo-
cem, serpenti nō raro cuius obitio accommodari solere, æquum censeo ad pro-
prium magis genus accedere, & speciem ipsam (vt cū scholis loquar) specialissi-
mā indagare, in qua *Dracunculus* hic noster domicilium sibi constituit valeat.

Et mirari comprimis licet, quod linguis tot nationum varijs, vno eodemq. vo-
cabulo, tam conformiter *Draconem* appellari, incertissimum tamen adhuc esse,
quis verus sit *Draco*, videamus. Qui enim Latinis *Draco*, is *Græcis* *Δράκων* *Italijs* *Dra-
gone*, *Germanis* *Drach*, eodem ferme sono, & ethymologiā vocitatur. At interim
veteres de re ipsa non ita facile conueniunt. *Aristoteles* lib. 9. cap. 1. de Hist. animal.
Dissidet Aquila, ait, cum *Dracone*, *vescitur enim Aquila anguibus*. Hoc distidium
Plutarchus quoq; & *Ælianus* confirmarunt, & mirabilis *Poëta Latinus* 11. *Ænci-
dos* pugnam hanc, dextræ, concinnè, & venuste, vt omnia sua expressit, compa-
rans cum certamine, quod inter *Tarchonem*, & *Penulum* egregios præliorum
ductores gestum est:

Viq. volans altè raptum cum fulua *Draconem*
Fert *Aquila*, implicuit pedes, atque vnguibus haste
Saucius at serpens, sinuosa volumina versas
Arcebisq. horret squamis, & sibilas ore
Arduus insurgens: illa haud minus orget adunco
Luctantem rostro, simul æthera verberat alis.

Ex quo clarū est, cū *Aquila* *Draconem* hunc in altum ferre possit, non illā in-
gentissimā bestiam esse, quam *Plinius* nobis lib. 8. cap. 11. memorat, tantæ ma-
gnitudinis, vt ipsi nihil pēsi sit, cū enormi bellua *Elephante* in arenā descēdere,
& duello cōmissō, de vita dimittere, circumflexu nempe facile illū ambire, ne-
xūq. nodi perfringere. Sequente capite *Dracones* esse ait tantos, vt totū sanguinē
Elephantis exhauriant. *Ex quam quis aliam*, inquit, *tantæ discordiæ causam attulerit,*
nisi Naturæ Spectaculum sibi paria componentis? Quasi innuere velit, *Naturam* non
aliter, atq. nos solemus, hos magnos duos gladiatores, in mundi theatro, vires
suas committentes, cum voluptatē spectare voluisse.

Hoc idē *Solinus* cap. 27. confirmat, qui à *Draconibus*, *Elephantos* non nisi potu
grauatos inuadi, scribit, vt venis propensius irrigatis, maiorem sumāt de oppres-
sis, hauriendo frigidū eorū sanguinē, laticiatē. *Nec aliud magis quā in oculos petūt,*
inquit, *quos solos expugnabiles sciunt. Vt interiora aurium, quia is solus locus defendi nō*
potest, profoscidē. Itaq; cum ebiberint sanguinem, dum ruunt belluæ, Dracones obruuntur,
sic vtriusque susus cruor terrā imbuit, sitq; pigmentum quicquid soli tinxerit, quod Cinnabarim
vocat. Hæc omnia propemodū Solinus ex Plinio, trāscripsit, qui in Æthiopia

Dra-

Dracones Indici pares generari asserit, vicenū cubitorum. Sed hoc par est, praut
Ælianus & *Onesicritus* hos depingunt, quorum ille *Æthiopicos Dracones* triginta-
passuum longitudine, hic verò duos memorat *Indicos*, vnum sex & quadragin-
ta, alterum octoginta cubitorum. *Strabo* adhuc maiores facit, octoginta vnum
nimirum, atque centum & nonaginta cubitorum alterum, *Pierius* verò, *Maxi-
mi Tyrj* testimonio, tradit *Alexandri Magni* temporibus, apud *Indos Draconem*
quinque iugerum magnitudine fuisse. Quæ si fabulosa non sunt, reuera maiora
animalia non reperiuntur super terra, vt *S. Augustinus* in enarratione
Psalmi 148. ait. *Lucanus* quoque immanem quandam *Draconibus* magnitudi-
nem adscribit his versibus:

Vos quoque qui cunctis innoxia numina terris,
Serpitis, aurato nitidi fulgore Dracones,
Pestiferos ardens facie Africa, ducitis altum
Æra cum pennis, armenta q. tota secuti
Rumpitis ingentes, amplexi verberare tauros,
Nec tutus spatio est Elephas, datis omnia letho,
Nec vobis opus est ad noxia facta veneno.

Videntur igitur *Pierio* asserente, *Dracones* illi propriè vocari, qui corpore sunt
immaniori vastioreq; hoc est, serpentes annoſi valde, & qui multa ætate in ma-
gnitudinem excreuerunt inuſitatam. Vnde & prouerbiū natū, *Serpens nisi ederit*
serpentem non fiet Draco. Ad quos *Dracones* referri debent illi, quos *Strabo* ex *Iphi-
cratis* auctoritate, nasci feribit apud *Hespericos Æthiopes* adeo magnos, vt herba
illis innascatur, de quibus paulò infra.

Quare longè æquius *Draconum* nomen merentur, *Aristotelis* prægrandes illi
anguēs, de quibus lib. 8. cap. 28. *Hist. anim.* quā eisdem paruus, cum *Aquila*,
pugnans *serpens*. Sunt autem hæc *Aristotelis* verba. *In Africa magnitudo anguim*
mira, sicut & fertur. Iam enim nonnulli vbi trirēmī applicuissent, ossa boum multorum
vidisse narrant, quos absumptos esse ab anguibus, nō dubitarent, cū trirēmes productas in
altum, quam primum angues inſectarentur, & nonnulli aggressi trirēmē euertērent.

Verūm hic mihi scrupulus iniicitur hæretque, an *Lucani Dracones* sint illis
similes, quos iam ex *Plinio*, *Æliano* & alijs dedimus. Prædicti enim sine pedibus,
alisque, in arbores serpunt, implicantq; se illis, ad quas passū veniunt *Elephantes*.
Lucani Dracones autem alarum remigio altum in æra tendunt, & verberare, cau-
dam puto, *Elephantes*, *taurosq.* trucidant.

Quapropter *Draconum* nomine, serpentes illi veniunt quoque, quibus *Natura*
alas, ioco an serio, vix dixeris, adaptare molita fuit. *Verorum Draconis dua sunt spe-
cies*, inquit *Greunus*, *quidā enim alari sunt, quidam verò sine alis. In ceteris nāq. prop-
ter similes sunt. Liber, qui Hortus sanitatis inscribitur, antiquus satis, hæc ex Phy-
sologo adducit. Draco super omnes serpentes maximus: & super omnia terræ animan-
tia. Quis quandoq. super ærē, fertur ipsum concitando ac vehementer impellendo. Item*
sequentia. In abyssis terræ (sicut dicit S. Augustinus) aliquando Draco moratur, & cum
in ære sentit humiditatem, egreditur, & super æra fertur, magnis alarum remigijs
ærē concitans & impellens. Alis quādā pelliceā volubilitate extantibus: & secundum
corporis sui magnitudinem latè diffusis: vbicunq; moratur, ærē inſicit.

Immense
magnitudo
nis Draco-
nis.

Lucani
Draco-
nes.

Dracones
videtur ef-
se serpētes
maximi de
annoſi.

Tales etſi
Aristoteles
descripsit.

Et Lucani
draco-
nes sine ala-
ris, dubita-
tur, an huc
pertineat.

Distingui-
tur Draco
in alatum
& non ala-
tum.

ad Dracones etiam serpentes alii pertinent.

Aristoteles hos exaudiu saltem admittit.

Non claret tamen, an Arist. hos pennis, an cute volare censuerit.

Lucanus videtur Draconibus pennas dare.

Poeticè tamè magis locutus est fieri potest.

Volucres alio loco simpliciter hoc serpentes dicit.

Volucres hic serpentes & parui & cute potius, quam pennis volare videntur.

Probatur hoc ex Herodoto.

Erunt igitur Draconum titulo, decorandi serpentes alati quoque, qui & ipsi non vnica in classe tantum modo coercentur. Et Aristoteles quidem, lib. 1. cap. 5. Hist. anim. ex auditione potius, quam visu, tales serpentes adstruit. Volucrum autem alia pennâ volant, ait, ut aquila, ut accipiter: alie membranâ sicca ut apes, ut scarabæi: alia cute, ut vulpecula, ut vespertilio. Volant pennis, aut cute, que habent sanguinem. Adembranis siccis, que sanguine carent, ut in insectis. Sunt porro, que pennis, vel membranis volant, omnia bipeda aut apeda. Angues enim circa Aethiopiâ tales volare narrantur. Genus pennarum, autem appellamus: reliqua duo genera nomine carent communi. Ex quo loco ego deduco, Aristotelem quidem non improbare, serpentes alatos reperiri, sed non statim ex hoc auctore certum esse, an pennis hos volare, an cute potius, alis intertextâ, voluerit. Quandoquidem tam apeda, quam bipeda, hoc est tam serpentes, quam aues, æquè pennis, ac cute volare posse, non inficiatus est. Et quantis Lucanus, pennis hos magis, quam cute uti, in volatu dixerit.

Vos quoque qui omnibus innocua numina terris

Serpitis aurato mædi fulgore Dracones,

Pestiferos ardens facit Africa, ducitis alsum

Atra cum pennis.

Poeticè & metaphoricè tamen ipsum hîc loqui voluisse, facilius crediderim, quam ex rei natura, aburentem pennarum voce, pro cute. Is ipse enim lib. 6. simpliciter huiusmodi serpentes, volucres, siue volantes appellat, cum ibi mulier venefica quædam necyomantia vrens, omnis generis venæha pessima pro mortuorum vmbriâ euocandis conquireret, quibus hos serpentes quoque addere voluit.

Hic quicquid serui genuit, Natura sinistra,

Miscetur, non spuma canis, quibus vnda timori est.

Viscera non Lyncis, non dire nodus, et xena

Disiit, et cerui patit serpente medulla.

Non Arabum volucet serpente, inuentaq. rubris

Aequoribus, custos pretiose viperæ concha.

Addiderim & hoc ex coniectura mea, licet phylologus, & Liber de natura rerum, atque ipsemet Lucanus, aperte affirmant, alatos serpentes maximos esse, hos tamen pusillos potius, aut reuera tam immanes minimè existere, vt Elephantanes aggrediantur & cauros. Idque ex Herodoto scriptore antiquissimo colligo, qui & paruos, & cute hos volare memoriæ simul prodidit. Est Arabia locus, inquit lib. 2. ad Buzum urbem seris, ad quem locum ego me contuli, quod audierim, volucres esse serpentes. Id cum perueni, ossa serpentum aspexi, & spinas multitudine supra fidem ad enarrandum; quarum acerui erant magni, & his alij atque alij minores, ingenti numero. Est autem hic locus vbi spinæ proiescunt iacubant, huiusmodi. Ex arctis montibus, exporrigitur in vastam planticiem, Ægyptia contiguam. Fertur ex Arabia serpentes alatos, inuente statim vere, in Ægyptum volare, sed eis ad ingressum planticie occurrentes aues, ibides, non prætermittere, atque ipsos inuicem, & ob id opus, ibidem magno in honore ab Ægyptijs haberi. Serpentis porro figura, qualis hydarum, alas non pennas, sed glabras gerit, & alis vesperilionum valde similes.

Idem

Idem auctor lib. 3. hunc in sensum, consimilia sequentibus verbis nobis reliquit. Atque viperæ per vniuersum orbem terrarum vsuntur. Alati vero serpentes nusquam alibi, nisi in Arabia, aut certè non adeo frequentes. Hunc in modum Arabes hîc comparant: Casiam autem sic. Postquam sibi cum ceterum corpus, tum faciem præter oculos obligauerunt corijs, alijsq. pellibus, ad casiam pergunt. Ea nascitur in palude non alta, circa quam, & in qua degunt fera alata, vesperilionibus similima stridore diro, & viribus præualentibus, quas ab oculis arcentes Arabes, sic Casiam metunt. Ex quibus ego hariolor, serpentes hos alatos, cum oculos præcipue impetant, & ab his arceri queant, exiguo esse corpore præditos. Quam coniecturam meam, adhuc magis idemmet Herodotus corroborat, hoc ipso in libro, serpentes hos alatos, siue Dracones, Colubrorum etiâ subalatorum nomine pronuntiando. Ad meridiem, ait, vltima è regionibus, que habitantur; Arabia est: in qua sola omnium, nascuntur hîc, myrrha, castia, innamomum, & ladanum. Cum hæc facilia ad nanciscendum, præter myrrham. Nam hîc Arabes floracè sufficunt, legunt ea, qua Phenices ad Græcos exportant. Hæc suffitum hîc capiunt. Et cum thuriferas arbores obseruant colubri subalati, exigua corpore, discoloræ specie, per magno numero, circa singulas arbores, idem videlicet, qui aduersus Ægyptum facto exercitu tendunt. Nec vlllo alio ab arboribus, quam floracè sumo, submouentur, vniuersam terram oppleturi, (vt Arabes aiunt) nisi, vt idem narrabant, simili quiddam istis contingeret ei, quod nouimus contingere viperæ, idq. (vt credere debemus) solerti diuinitatis prudentiâ. Nam que & umido animo sunt, & esculenta, ea omnia fatuosa fecit, ne assiduo usq. deperiret: contra que senu & maligna sunt, ea voluit parum esse fatuosa. Vnde fit vt lepus quem omnia venantur fera, ales, homo, tam feroc sit: sola que ex omnibus bestijs cum grauida est, etiam impleatur, & alium fatum in vtero gestans pilis vestitum, alium nudum, alium tantum non formatum, alium concipit. Et lepus quidem talis est.

Volui hic datâ operâ, paululùm prolixior esse, in enarrandis hîcæ Herodoti verbis, cum, vt opinioni meæ fidem adstruerem, tum vt eundem scriptorem, vera partim, ac partim falsâ nobis persuadere tentasse, manifestarem. Estimauit enim hic animalia noxia, viperas præsertim, & alatos serpentes, dum nascuntur, matris suæ vterum erodere, matremq. interficere, & ob id pauculas eiusmodi bestias inueniri. Neutrùm verum est. Hoc norunt, qui videntur, ac salua matre viperæ, vnicò partu plurimas eiectas ab hac viperula viderunt, quod inter alios Ferdinandus Imperator Neapolitanus à se obseruatum, olim mihi confirmauit.

Præterea sibi ipsi refragari in hoc Herodotus videtur, cum alias scripserit, hos alatos serpentes, magno numero thuriferas arbores obseruare, & factò exercitu eosdem in Ægyptum tendere, & horum ossa atque spinas multitudine supra fidem ad enarrandum se conspexisse, quorum acerui magni erant, & his alij atque alij minores, ingenti numero.

Verum ipsummet libet Herodotum loquentem audire, qui hodieq. plures lectores credulos, & commentii huius sui admiratores inuenit. At Leena, ait, valdè simum ferocissimamq. animal, semel in vita vnum parit. Nam cum fatu vterum emittit. Cuius rei causa hæc est, quod calculus leoninus, vbi moueri in v-

Alia similia Herodoti auctoritas.

Alio loco hos vocat colubros subalatos.

Hos ait esse exigui corporis.

Animalia esculenta magno numero crescunt, sed maligna contra.

Causa cur auctor sit prolixior.

Error Herodoti.

Et huius contradiçtio.

Herodoti propria verba que in errore multos induxerunt.

ro incipit, cum habeat ungues longè acutissimos, ex omnibus feris, uterum lacerat, au-
 gescensq. magis & magis, ungues imprimendo exulcerat ita ut ad postremum, dum
 partus adest, nihil ceteri relinquatur incolome. Quare si vipera & alati Arabie ser-
 pentes ita gignerentur, ut ipsorum natura foret, non esset hominibus viuendis facultas.
 Nunc autem cum libidine agitantur & per paria coeunt, femina collum maris in emi-
 tenda genitura comprehendit, sorbensq. non prius dimittit, quam deuorauerit. Et mas-
 quidem hoc modo perit. Femina vero talem luit masculo poenam, quod filij dum adhuc
 inera vterum sunt, patrem volucentes, matricem ambedunt, eiusq. aluo ambeſa, ita
 partum faciunt. Ceteri serpentes, qui non sunt hominibus perniciosi, ovis pariunt, &
 magnam vim fatuum excludunt. Atque vipera per vniuersum orbem terrarum vi-
 suntur, alati vero serpentes nusquam alibi, nisi in Arabia aut certe non adeo frequentes.

Herodoto
 asseritur
 Aristor. &
 Plinius de
 leporis fec-
 unditati.

Atque vt in coitu vipera, & huius atque Leane partu, Herodotus turpiter la-
 pſus est, ita in leporis fecunditate, cum rei natura & Aristotelis saniore doctri-
 na rectè confensit. Hic enim lib. 6. cap. 33. de Hist. animal. Lepores auersi coeunt,
 ait, vt expositum est, retrò enim vrinam reddunt. Coeunt & pariunt quoque tempore,
 dumq. vtero ferunt, superfatant, & singulis mensibus generant. Sed factus edunt non
 vniuersos, interpositis enim diebus, quod res tulerit, peragunt partionem. Habet femi-
 na lac priusquam pariat, & à partu continuo repetit costum, & lactans adhuc concipit
 factum. Plinius lib. 8. cap. 55. huic planè consentanea scribit, & quod vulgus hodieq.
 pro verissimo habet, ex Archelao adducit, in leporibus nullum sexus discrimen
 esse. Archelaus author est, inquit, vtramque vim singulis (leporibus) inesse, ac
 sine mare aequè gignere. Benigna circa hoc Natura, innocua & esculenta animalia, sa-
 cunda generauit. Lepus omnium præda nascens, solus præter dasypodem superfatant,
 aliud educans, aliud in vtero pilis vestitum, aliud implume, aliud inchoatum gerens pa-
 riter. Et mirari subit, quod lepus innocuum, vt ait Plinius, animal, timidum, &
 iucundum, omnium tamen præda nascatur. Vt hic non immeritò de venatori-
 bus his verbis conqueratur:

Ego parvus lepusculus,

Quid feci hominibus?

Quod me sequuntur canibus.

Diu me torſit hæc de leporibus dicam dubitatio, an persuasio? omnes ad
 vnum hermaphroditos esse. Et cum hoc ipſo elapſo proximè mense Ianuarij an-
 ni huius 1628. Princeps Casius noster ex suo Oppido S. Angeli, vbi tunc in arcis
 nuper à se constructæ ædificio animum refocillandi gratià morabatur, lupum
 mihi submisisset viuum, & prægrandem, vt hunc per sectionem, quam VV. m-
 thierius noster exercuit, diligentius examinarem, videremq. an quæ ego ad-
 uersus Aristotelem capite de Lupo Mexicano, hoc ipſo in meo opere disputauerà,
 veritati conformia essent? quæ mox subiungam. Incessit me cupiditas, ab eo-
 dem Principe viuos, aut mortuos aliquot lepores non exenteratos tamen postulandi,
 vt huic me dubio tandem eximerem. Sed commodus accidit, vt eo ipſo me
 tempore, aliquoties visum veniret, Nobilis & strenuus vir. Iulius Simibaldus, ar-
 mis & venationibus deditissimus, qui eodem cum diu desiderio mecum flagras-
 set, vno anno vltra centum lepores domi suæ, hoc est in oppido Montis Leonis
 Spoletanae Diaceſeos, cepit, omnesq. accuratè sectione perquisiuit, seriq. mihi

Hoc solui-
 me à viro
 strenuo Iu-
 lio Simibal-
 do, ocula-
 coctis.

contestatus est, inter hos vix quatuor se masculos reperisse, reliqui omnes fe-
 minæ, & quod mireris, pleraq. grauidæ fuerant. In quibus distinctissimum
 tamen sexum agnouit, & feminea. quidem valè genitalia in feminis, virilia
 in masculis, in hisq. nerueum penem, & testiculos bene luculentos, extraque cor-
 pus, quemadmodum in canibus videntur, propendentes. Addebat frigidis-
 simo anni tempore meliores & habiliores esse. Atque hoc est, quod Plinius
 dicebat, esse animal in tolerandi rigoris alumnus, cum tamen quia timidissimum
 est, frigidissimæ complexionis quis affirmare ideo potuerit. Ecce vt Natura,
 in procreandis tot feminis, quæ singulæ sæpius implentur, fecunditati in-
 esculento & sapido animalis, de quo Martialis:

Inter quadrupedes gloria prima Lepus.
 sedulo studere voluit.

De Lupo verò parergon hoc addiderim. Aristotelem 4. de partibus animal. 10.
 & Plinium lib. 11. cap. 37. egregiè deceptos fuisse, dum Lupo vertebrarum
 mobilium loco in collo, os integrum, rigens, & perpetuum substiterunt. Et
 licet ego ex mera coniectura mea, errorem hunc supra folio 484. fatis expu-
 gnauerim, & septem in Lupi collo flexiles, atque vertebratos articulorum nodos
 assignauerim, hos tamen ipsos iam nec plures, nec pauciores in ipsamer colli
 quoque inspectione & sectione vidi, ac deprehendi. Et quid ni hoc sibi quis-
 piam facile imaginari potuisset? qui mecum, vtiquam, vel visu vel auditione
 accepit, Lupos vbi oues furati fuerint, has rectè dentibus arripere, & humeris
 suis iniicere consueuisse, id quod absque vertebrarum flexura fieri haud qua-
 quam potest. Sic fide carent plurima, vt inquit Plinius, priusquam facta aut visa
 sunt. Et vt Seneca ait, Patet omnibus veritas, nondum est occupata, qui ante nos fue-
 runt, non domini, sed duces sunt, multum ex illa etiam futuris relinquitur. Neque hoc
 dede cori statim veteribus nostris fuerit, si deprehendatur, aliquando ipsos hallu-
 cinatos fuisse. Quisquam sagittarius artis suæ tam peritus est, inquit Demosithenes, vt
 non aliquando erret à scopis? Melius equidè omnibus, quàm singulis creditur. Et di-
 gnoscit qui inuenit, inuenit qui quærit, quærit qui putat se ignorare. Verùm his nostris
 temporibus, quod sua tempestate etiam Aristoteles conquereretur, Quibusdam
 magis est operæ pretium, videri sapientes, & non esse, quam esse, & non videri.

Sed nolo te studiosè lector, reliquo, quem ex Lupi quoque internarum
 partium anatome hausimus, gustu priuare, hunc igitur accipere, hoc fructuere.

Ventriculus plenus rugis internè, & loculis, in quo tertio à die, postquam cap-
 tus esset, Lupus, continebantur folia quercus, taleæ, surculi arborum, & di-
 midij pugni magnitudine lacera lineæ, aut canabinæ telæ.

Intestina in spiras conuoluta, ad totius corporis truncum mensurata, ter-
 nam eius longitudinem continebant, tantum abest, vt vnicum rectumq. hoc,
 à ventriculo ad podicem (ut nonnulli credunt) protenderetur.

An cæcum intestinum veluti succenturiatus ventriculus sit, dubitari potest.
 Nam certè cum cetera intestina haberent plicas intus rectas, & paucas, inte-
 stinum cæcum habuit multas perplexas, velut ipsemet ventriculus, quæ con-
 fusa & strictæ, plenæ tamen erant muco, ut ipse ventriculus.

Valuula post intestinum cæcum, similis erat ei, quæ in homine, & quæ in
 lupi

Habent di-
 stinctū fin-
 guli sexum
 plures tam-
 en sunt fe-
 minæ.

Aristot. &
 Plinius ne-
 scierunt lu-
 pum verte-
 bras in col-
 lo habere.

Lupus ha-
 bet septem
 in collo
 vertebra.

Veteres nō
 omnia sci-
 uerunt, nec
 bis etiā ali-
 quid reli-
 querunt.

Recèsatur
 lupi partes
 interne.

Ventricu-
 lus.

Intestina.

Intestinum
 cæcum.

Valuule in
 intestinis.

lupi pyloro, hoc est, ruga tantum transierat; siue orbicularis, non autem sacculus, sed quæ ruga, puto, in orbem plicata extendi poterat, & ita obserare.

Bronchij musculi deerant in larynge, aderant vero bronchiotyroides.

Nervi recurrentes per sinistram partem reuoluebantur in musculos laryngis, inter Thyroidem & Cricoidem.

Gargareo seu Vuula defuit.

Tecur in sex lobos fissum, quorum tres planè, & maiores in sinistra parte, sub ventriculo iacebant.

Lien exiguus, oblongus, gracilis, accipiebat venas ex ramo splenico, per totam longitudinem.

Duo musculi epiglottidis euidetissimi, ab ossis hyoidis basi exorti. Vnde patet quamuis in homine videatur esse ligamentum membranaceum, velut frenum lingue & penis, musculi tamen vicem subire, vt rectè *Vesalius* contra *Galenum*, musculos erigentes epiglottidis statuat.

Apophysis Stylois coniungebatur cum osse hyoide in basi.

Annuli trachee arterie, squamati & imbricati sibi committebantur, in reuerentia membrana, vt ita sufficerent, à naturali situ in alium, multæ distensionis, & amplificationis.

Atque hæc omnia me præsentè *VVinhierius* obseruauit, & pro solita diligentia inter aduersaria sua retulit.

Sed qui iam per *Dracones* & serpentinos meatus, à tramite recto diuertimus, redeamus in viam si placet, vt tandem *Dracunculum* nostrum, cuius gratiã diutiùs euagati sumus, describamus.

Videtur *Plinius* lib. 12. cap. 19. quam ex *Herodoto* auctoritatem artulimus, fabulis potiùs annumerare. *Cinnamomum*, ait, & *Casiam* fabulosa narrauit antiquitas, princeps siue *Herodotus*, autum nidiis, & præsertim *Phœnicis* decuit. Item *Casiam* circa paludes propugnante vnguibus diuo *Vesperilionum* generi, aligerisq. serpentibus his commentis argentes rerum pretia. Quamuis haud sciam, volueritne *Plinius* fabulosos aligeros serpentes innuere, an hoc inter fabulas solùm ponere quod serpentes hi cum *Vesperilionibus Casiam* & *Cinnamomum* reuera aduersus homines, à collectione, & lectione tueantur. Ne autem mirum alicui videatur, quã ratione *Vesperiliones* non nisi noctu volantes, has arbores defendunt, ait *Plinius*, Non cedi hunc fruticem nisi aut ante ortum Solis, aut post occasum. *Theophrastus* lib. 9. cap. 5. fabulis quoque accenlet, à serpentibus mortiferis *cinnamomum* defendi.

Garzias ab *Horio* lib. 1. cap. 15. exactissimè *Canellam*, & quæ inter *Cinnamomum ac Casiam* conuenientia, aut discrepantia sit, describit, qui aromata hæc, locis illis ab *Herodoto* & *Plinio* assignatis, nunquam nata fuisse, aperitissimis ibi argumentis docet, & vnde antiquorum fabulæ illæ enatæ fuerint, detegit, quæ cum huius loci non sit examinare, is ipse adiri poterit. Interea *Ciceronem* quoque de *Natura Deorum*, de aligeris his serpentibus testem laudare possumus. *Ibes* auertunt, inquit, pestem ab *Egypto*, cum volucres angues ex vastitate *Lybia* (alij dicunt ex *Arabia*) vento *Africo* inuictos interficiunt atque consumunt. Inter veteres his accenseo *Strabonem*, *Melam*, atque *Solinum*. Nec seculi nostri, quo plurima veteribus ignota & incredibilia, nobis innotuerunt, fidelissimis testimonij

Bröchij musculi non aderant. Nervi recurrentes. Vuula non erat. Iecoris maior pars in sinistro latere. Lien.

Musculi epiglottidis.

Apophysis Stylois. Annuli tracheæ.

Plinius Herodoti historiam de Cinnamomum pro fabulis habet, quod à vesperilionibus custodiatur.

Garzias ab Horio de historia cinnamomi confutatur.

Cicero etiam aligeros serpentes esse dixit. Hoc ipsum attestantur Strabo, Meles, Solinus. Recensentur de eadè re testimonio.

nijis destituimur. In sexta parte descriptionis *India Orientalis*, & quidem *Auriferi Regni Guineæ* ad *Africam* pertinentis, à *Batauis* perlustrati hæc reperio. Sed & aliud *Serpentum* genus ibi reperiri dicunt, quos *Dracones* vocant, alis & caudâ rostris bene longo, & dentibus acutissimis, quibus pecudes & carnes crudas quascumque conficere facile possunt, formidabiles. Colore sunt caruleo & viridi, & ab *Ethiopibus* pro Fessio habentur. *Odo Elephantes* prosequuntur maximo, quos etiam calliditate sua interimere possunt. *Vlnarum* sunt in his regionibus plerumque decem, quamuis alibi inuenti sint *Dracones* centum pedum longi, qui volando consuetè ascendere & astollere se se potuerunt, vt vel aues in aëre comprehendere potuerint.

Philippus Pigafetta ex *Edoardi Lopez* acroamatis, in *Regni Congi* descriptione hæc habet. Reperitur præterea etiam ibi animalis magnitudine, formâ verò *Draconis*, alatum enim est, & caudam habet longam. Caput quoque oblongum ore pluribus dentium acutissimorum ordinibus referto. Carnibus crudis vicitat. Cutis glabra quasi subuivridibus squamis depicta. Gentiles id venerantur pro Deo & in hodiernum diem magnâ curâ, & admiratione educatur à primatibus, qui propter vberem ex oblatiis prouentum, aliquando id populo adorandum proponunt.

Apud *Ramusium* in primo tomo, hæc *Odoardus Barboja* annotata reliquit, cum de monte quodam *Regnum Narsingæ* à *Malabaris* diuidente, sermonem iniiceret. In hoc monte, ait, sunt serpentes alati & volantes, admodum venenosi, de quibus fama fert, quod halitu suo, & intus solo interficiant, si quis ad eos propius accedat, ab arbore in arborem consuolant.

Nicolaus de Comitibus Venetis, apud eundem *Ramusium* inter alios serpentes prouinciæ *Malabar*, quos ibi notat, hos quoque valde truculentos memorat, longitudine cubiti, alis *Vesperilionum*, & septem capitibus præditos, vnum post alterum secundum corporis longitudinem habentes positum. Hi maxime, ait, sunt venenosi, qui arboribus insident, nam solo etiam anheltu & spiritu suo interficere hominem sunt soliti.

In tertia parte *Nauigationum* dicti *Ramusij* asseritur, in *Regno Palimbotræ* esse serpentes, duorum cubitorum longitudine, & cum alis *Vesperilionum*, noctu hivolant, & ubi guttulas aliquot vrine emittunt super aliquem, hunc ipsum occidunt.

Atque hæctenus à me producta, tam iuniorum, quàm veterum testimonia historicorum, facile quemuis (nisi cui durum circum præcordia ferrum hæret) inducere poterunt, vt credat, *Naturam Dracones* siue *Serpentes alatos* protulisse, qui hodie varijs in regionibus, calidioribus præcipuè conspicuntur.

Verum quod nunc propositurus sum animal, nescio equidem, an fidem confestum apud quoslibet reperitur fuerit, adeo enim à reliquorum modulo, constitutione, & forma exorbitat, vt dubitem, ne ad ceterorum proinus monstrorum poeticoꝝ stabulam, quispiam id ablegare voluerit.

At quamuis ratio reclamet, vera neget, credere posse animam, vicius facere necesse est.

Id tamen ita esse, si hoc mecum oculis tuis perlustraueris, manibus palpaaueris, & mente denique ipsa comprehenderis.

Difficile est ratione docere, & vincere verbis.

Veruntamen non potest de veritate dubitari, quoties cum incertis experimenta conseruimus.

In Regno Guineæ sicut tales Serpentes, siue Dracones.

In Regno Congo tales similes reperitur.

Similes sunt circa Regnum Narsingæ.

Idè apud Malabaris

In Regno quoque Palimbotræ

Certū igitur est, esse Dracones alatos.

Sed id describendus Card. Barberini Draconis effigies, valde aliorum Draconum limites excedit.

Non negandum iudicor, si quid ratio tu non comprehendat, scias tamè approber.

sentiunt ait Quintilianus. Et pluris, inquit Plautus, est oculusus testis unus, quam auris decem, qui audiunt, audita dicunt, qui vident, planè sciunt. Hoc ego animal iussu & permissione Ampliis, Cardinalis Barberini in cuius Pinacotheca idiplum ossibus herens, & corio suo tectum integrum fermè adferuatur, in gratiam auidissimi naturalium miraculorum scrutatoris, graphicè prius in tabella expressum, iustamq. suam magnitudinem representans exhibebo. Postmodum ad vnguem, pro virili mea describam, verumq. ac genuinum, non fictum, non arte confarinatum esse, confirmabo. Denique ad quodnam animantium genus referendum sit, dissertabo.

Dracunculus Monoceros

ILLVSTRISS. CARD. BARBERINI!

Dracunculus Cardin. Barberini accuratè delineatio. Huius longitudo. Caput & rictus. Dentes.

Habet duodecim molares, duodecim incisores & quatuor caninos.

SI totum extendas dimetiarisq. hoc animal, cum capite & cauda, spitham tibi eius longitudo, & digitos quatuor transversos constituet. Caput oblongum & rostratum obtinet, quinimo rostri cuspis merè est cornea. Rictum quoque pro bestia exilitate, iusto maiorem habet. In vtraque mandibula vtrinque dentes tres numerantur molares, sed eminentijs & cuspidibus quibusdam elaris exasperati, seiplos tamen egregiè excipientes, vt simul sumpti duodecim existant. Sunt & canini in vtraque mandibula bini, terribiles, sed non exerti, superiores tamen inferioribus paulò grandiores. Inter hos videre est sex alios, dentes incisores, & superiores quidem longè inferioribus maiores. Nec hi quidem æqualis prorsus longitudinis, cum duo illi qui vicini sunt caninis, paulò sint productiores quatuor alteris medijs, eiusdem planè magnitudinis. Sex incisores autem in maxilla inferiore, tam sunt exiles, vt vitreis oculis opus ha-

beat.

beas, si rectè hos discernere cupias. Quare microscopij nostri auxilio usus, eodem numeravi, qui omnes simul sumpti viginti octo constituunt.

Foramina, vbi olim oculi fuerunt, magna satis, & auriculas adhuc cutaneas, collapsas tamen, acutas & non exiguas conspiciere licet. In apice capitis Corniculum, quod mireris, protuberat, extremum ferme indicis digiti articulum longum, & recurvum, & collum versus reflexum. Hoc pelle squamosa obducitur, versicoloribus punctulis venustà, quæ cum aliquantulum lacera sit, sub hac ipsa cornea substantia perbellè elucet. Torum caput duos transversos digitos longum, & pollicaris crassitie est. Ab hoc collum incipit, quod palmi minoris, siue quatuor digitorum est longitudine, donec ad primas thoracis vertebrae pertingat. Crassitie talis in sui initio, quæ digiti est indicis, & pectus versus, quæ pollicis est. Situs & positura eadem huius colli est, quæ in auibus, elatum enim hæc bestia illud, & non rectà lineà exporrectum gestat.

Thorax post collum sequitur, cuius principium duæ claviculæ ordiuntur, finit sexta costa: neque enim comprehendere potui thoracis regionem pluribus, quam sex costis & claviculis, quæ in brutis rarissimæ sunt, excepta simia & erinaceo, vt ego vidi, circumscriptam fuisse, videtur enim sterni os inter has sex costas interseptum. An autem sequentes octo ab vtroque latere costæ, cartilagine in medio sui cohererint, ignoro equidem, vetustate enim hæc quodammodo collapsæ, nec aliquid, nec nihil omnino tale ostendunt. A thorace venter incipit, & caudam versus octo adhuc costæ numerantur, vt omnes simul sint quatuordecim, præter claviculas. Venter est triplo thorace longior, & in medio sui duplo latior, ad caudam accedens paulatim angustatur. Cum cauda detruncata appareat, tota eius longitudo ita exactè mensurari haud potuit, exiguum autem quid deest. Ab vltima tamen cauda incipiendo, vertebrae triginta vsque ad os sacrum dinumeravi, quod ad vltimi ventris costam definit. Politissimæ certè sunt istæ vertebrae, & à sua carne probè denudatæ, itaque arctè ac firmiter connexæ hærent, ac si glutine quouis tenacissimo, aut filo argenteo, veluti in skeletis meis factum est, compactæ fuissent, in spiram quoque eleganter conuolutæ.

Ad claviculas femoris ossa articulata hærent, duos longa digitos transversos, quibus tibis breuioribus paulò, & his pedes adhuc breuioribus copulantur, in quatuor digitos, acutis satis vnguibus armatos fissi atque diuisi, æqualis ferme longitudinis, & nullæ, quod ego animaduertere potui, membranæ connexos, quibus demum quintus accedit digitus pollicis instar, breuior prioribus scilicet, internâ parte locatus.

Alas gerit hæc bestiola binas, duos latas digitos, & tribus paulò longiores, quadratas quodammodo, nisi quod cuiuslibet oræ, seu fines in tres cuspides arcuatim desinunt, inter quas, semilunares duæ incisiones intercurrunt. Extremas principij harum, suprema sui parte, exiles duos exporrigit vnguiculos. Infima pars earundem ventri proxima, bene breuior est supremâ: Inter septimam autem & octauam, hoc est in medio quatuordecim harum costarum, eadem annectuntur. Extensæ verò hæ, oras suas seu cuspides extremos non in altum erigunt, sed caudam versus porrigunt, id quod diligenter hic notari

Zzz

velim,

Oculi. Aures. Cornu in capite.

Collum.

Thorax.

Costæ sex in thorace.

Et octo in ventre.

Venter.

Vertebrae in cauda.

Ossa femoris & tibie. Pedes.

Alæ & vngu in his digenger sit obseruadæ.